

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 597/2014
25.06.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Предрага Глигоријевића, Веска Крстајића, Зорана Таталовића и Радмиле Драгичевић-Дичић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Д.Т. и др, због кривичног дела разбојништва у саизвршилаштву из члана 206. став 1. у вези са чланом 33. Кривичног законика, одлучујући о захтевима за заштиту законитости бранилаца окривљених Д.Т. и Н.Р. – адвоката М.Б. и адвоката Г.К., поднетим против правноснажних пресуда Основног суда у Суботици К бр.2493/10 од 28.08.2012. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.3921/13 од 10.03.2014. године, у седници већа одржаној дана 25. јуна 2014. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосновани, захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљених Д.Т. и Н.Р. – адвоката М.Б. и Г.К., поднети против правноснажних пресуда Основног суда у Суботици К бр.2493/10 од 28.08.2012. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.3921/13 од 10.03.2014. године, у делу који се односи на повреду закона из члана 439. тачка 2. Законика о кривичном поступку и на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1. Законика о кривичном поступку, а захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.Т. – адвоката М.Б., у осталом делу, **ОДБАЦУЈЕ СЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Суботици К бр.2493/10 од 28.08.2012. године, окривљени Д.Т. и Н.Р. оглашени су кривим због извршења кривичног дела разбојништва у саизвршилаштву из члана 206. став 1. у вези са чланом 33. КЗ, за које дело су осуђени на казне затвора у трајању од по једне године.

Истом пресудом, на основу одредаба чланова 193. и 196. ЗКП, окривљени Д.Т. и Н.Р. обавезани су да суду солидарно надокнаде трошкове кривичног поступка у износу од 105.832,00 динара, те да на име паушала плате износе од по 6.000,00 динара, све у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом извршења.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.3921/13 од 10.03.2014. године, делимично су усвојене жалбе бранилаца окривљених Д.Т. и Н.Р., и пресуда Основног суда у Суботици К бр.2493/10 од 28.08.2012. године преиначена, само у погледу одлуке о казни, тако што су окривљени Д.Т. и Н.Р., осуђени на казне затвора у трајању од по једне године, док су у преосталом делу жалбе бранилаца окривљених одбијене као неосноване, а побијана пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Захтеве за заштиту законитости, поднели су:

-бранилац окривљеног Д.Т. – адвокат М.Б., само против правноснажне пресуде Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.3921/13 од 10.03.2014. године, због повреде одредаба члана 438. став 1. тачка 1. и 11. ЗКП и повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи побијану пресуду тако што ће у односу на окривљеног донети пресуду којом се оптужба одбија или којом се ослобађа од оптужбе, односно пресуду на основу које ће се извршити ублажавање казне на основу одредаба чланова 57. и 66. КЗ, или да се побијане пресуде укину и предмет врати Апелационом суду у Новом Саду на поновно одлучивање, пред измењеним већем;

-бранилац окривљеног Н.Р. – адвокат Г.К., против првостепене и другостепене пресуде, на основу члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП (због повреде закона), при чему не наводи у чему се ове повреде конкретно састоје, с тим што из образложења произилази да је захтев поднет због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1. ЗКП и повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2. ЗКП, са предлогом да се „пресуде нижих судова поништавају и окривљени Н.Р. ослободи од кривичне одговорности“.

Врховни касациони суд је доставио по примерак захтева за заштиту законитости бранилаца окривљених Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и бранилаца окривљених, налазећи да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета, са правноснажним пресудама против којих су захтеви за заштиту законитости поднети, па је након оцене навода у захтеву, нашао:

Неосновано се захтевима бранилаца окривљених указује да је пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.3921/13 од 10.03.2014. године учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 2. ЗКП.

У вези са овом повредом, у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.Т. наводи се да је у конкретном случају суд био у обавези да одбије оптужбу у односу на окривљеног на основу члана 422. став 1. тачка 3. ЗКП, обзиром да је након измене оптужног акта дана 27.08.2012. године неспорно утврђено да је вредност предметног мобилног телефона износила 7.899,00 динара, због чега су били испуњени законом прописани услови да се изврши преквалификација кривичног дела из оптужног акта тако што би се утврдило да је

у питању кривично дело из члана 206. став 4. КЗ, а не кривично дело из члана 206. став 1. КЗ, за које је окривљени оглашен кривим.

И бранилац окривљеног Н.Р. у захтеву за заштиту законитости, указује на исту повреду кривичног закона, истичући да је на основу налаза вештака утврђено да вредност украдене ствари у конкретном случају није прелазила 10.000,00 динара, због чега је суд био дужан да изврши преквалификацију предметног кривичног дела на кривично дело разбојништва из члана 206. став 4. КЗ, за које дело је наступила застарелост кривичног гоњења.

Међутим, по оцени овога суда, изложени наводи захтева за заштиту законитости нису основани.

Наиме, према изреци правноснажне пресуде, окривљени Д.Т. и Н.Р. су критичном приликом употребом силе одузели туђе покретне ствари, у намери да њиховим присвајањем прибаве себи противправну имовинску корист, на тај начин што су пришли оштећеном, малолетном Л.Т., те су му песницама задали ударце у пределу ока и лица, а затим, када је пао, задали су му и више удараца песницама и ногама у пределу главе и тела, наневши му лаке телесне повреде, а затим одузели од оштећеног мобилни телефон марке ... са меморијском картицом и мобилном картицом у вредности од 7.899,00 динара, као и новац у износу од најмање 150,00 динара, након чега су напустили лице места.

Како дакле, из изреке пресуде јасно произилазе сва субјективна и објективна обележја кривичног дела разбојништва из члана 206. став 1. КЗ, у саизвршилаштву – у вези са чланом 33. КЗ, за које дело су окривљени и оглашени кривим, то се не могу прихватити као основани наводи захтева за заштиту законитости бранилаца окривљених да је суд у конкретном случају био у обавези да изврши преквалификацију кривичног дела тако што ће окривљене огласити кривим за кривично дело из члана 206. став 4. КЗ.

За постојање кривичног дела из члана 206. став 4. КЗ (привилеговани облик кривичног дела разбојништва), према најблажем закону за окривљене (измене и допуне Кривичног законика –"Службени гласник РС", број 72 од 03.09.2009. године) неопходно је да вредност украдених ствари из става 1. члана 206. КЗ не прелази износ од 15.000,00 динара, те да је учинилац ишао за тим да прибави малу имовинску корист.

Дакле, за правну квалификацију из члана 206. став 4. у вези става 1. КЗ кумулативно се захтева испуњење и објективних и субјективних услова (да вредност одузетих ствари не прелази износ од 15.000,00 динара, као и намера учиниоца да прибави себи малу имовинску корист), односно није довољно да вредност одузетих ствари не прелази износ од 15.000,00 динара, већ је потребно и да умишљај учиниоца иде за тим да прибави малу имовинску корист, што у конкретној ситуацији није случај, обзиром да су окривљени од оштећеног одузели све ствари које су код њега пронашли.

Како се, дакле, у радњама окривљених стичу сви битни елементи кривичног дела из члана 206. став 1. у вези са чланом 33. КЗ, за које су и

оглашени кривим, то су неосновани и наводи захтева бранилаца окривљених у делу у којем се указује да су правноснажним пресудама учињене битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1. ЗКП, и с тим у вези истиче да је у конкретном случају наступила застарелост кривичног гоњења јер су радње окривљених морале бити правно квалификоване као кривично дело из члана 206. став 4. КЗ.

На исте повреде одредаба кривичног поступка и повреде кривичног закона, браниоци окривљених Д.Т. и Н.Р., указивали су и у жалбама изјављеним против првостепене пресуде, међутим, другостепени суд је оценио ове жалбене наводе неоснованим и у пресуди Кж1 бр.3921/13 од 10.03.2014. године, на странама 2. и 3, изнео исцрпне разлоге због чега налази да у конкретном случају није наступила застарелост кривичног гоњења, те због чега налази да се у радњама окривљених не стичу битни елементи кривичног дела из члана 206. став 4. КЗ, већ кривичног дела из члана 206. став 1. у вези са чланом 33. КЗ, које разлоге и Врховни касациони суд у свему прихвата као правилне, те на ове разлоге у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП и упућује.

Из наведених разлога, захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљених, којима се указује на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1. ЗКП, као и на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2. ЗКП, одбијени су као неосновани, а на основу одредбе члана 491. ЗКП.

У осталом делу, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.Т., одбачен је као недозвољен.

Наиме, бранилац окривљеног Д.Т. је захтев за заштиту законитости поднео и због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11. ЗКП, указујући да је изрека пресуде Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.3921/13 од 10.03.2014. године неразумљива, обзиром да је делимичним усвајањем жалби бранилаца окривљених преиначена првостепена пресуда, након чега су окривљени поново осуђени на казне затвора у трајању од по једне године.

Одредбом члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП, прописано је да се захтев за заштиту законитости може поднети ако је правноснажном одлуком или одлуком у поступку који је претходио њеном доношењу повређен закон, а ставом 4. наведеног члана, предвиђени су услови под којима окривљени преко свог браниоца може поднети захтев за заштиту законитости, а то је учињено пре свега таксативним набрањем повреде закона које могу бити учињене у поступку пред првостепеним и апелационим судом.

Одредбом члана 485. став 4. ЗКП, ограничени су разлози због којих окривљени може поднети захтев за заштиту законитости, па следствено томе, окривљени на основу члана 485. став 1. тачка 1. и став 4. ЗКП може, преко браниоца, поднети захтев за заштиту законитости само због повреда тог законика из члана 74, члана 438. став 1. тачка 1. и 4. и тачка 7. до 10. и став 2. тачка 1, члана 439. тачка 1. до 3. и члана 441. став 3. и 4. ЗКП, учињених у првостепеном поступку и поступку пред апелационим судом.

Како је у осталом делу бранилац окривљеног Д.Т. захтев за заштиту законитости, поднео због повреде одредаба члана 438. став 1. тачка 11. ЗКП, која повреда није предвиђена као дозвољен законски разлог за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног, односно његовог браниоца, сходно одредби члана 485. став 4. ЗКП, то је Врховни касациони суд на основу члана 487. став 1. тачка 2. ЗКП захтев браниоца окривљеног у овом делу одбацио као недозвољен.

Са свега изложеног, а на основу одредаба члана 491. став 1. ЗКП у односу на одбијајући део, а на основу члана 487. став 1. тачка 2. у вези са чланом 485. став 4. ЗКП, у односу на део којим се захтев одбацује, донета је одлука као у изреци.

**Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.**

**Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.**